„Wartswaldist.“ „Wöi sealt? ja minna ollen Trasburgi linnast. Agga kuida teie, mo armas mees, siis seie tullete?“ küsiis Oswalt. „Oh, se on halle luggu; kui teil aega olleks, siis ma tahhaksin teile könneleda.“ „Ei mitte nüüd, mo söbr, agga kas teate mis nöu ma teile annan, wibige weel pole tunni seie, kunni meie same lõunat sönud, siis ma wöin wälja tulla, teie könned kulama, ja kui mul wähhä wöimalik on, tahhan teid hea melega aidata.“ „Olge tännatud, mo helde soldat, ma tahhan teid selle pu warjul odata.“ „Hea küll, siis ollen ma pole tunni pärrast teie jures,“ ütles Oswalt ja läks ärra. Wähhä aja pärrast lödi trummi, mis läbbi söma kutsuti. Pärrast lõunat kui soldatid hulkudes linna pole läksid, astus ka Oswalt hewi, kus waene mees tedda pitkisilmi otas. „Nüüd, mo armas söbr,“ ütles Oswalt, „tulge mo kasa, meie tahhame natuke käima minna, ja teie juttustate mulle siis omma elust.“ Se olli nüüd halle kül. Waene mees räkis temmale, et ta omma naese ja lapsega olli tahtnud Amerika male minna. Ta olli sure reisi seltsiga Hawre linna tulnud, agga te peal warrastati tedda paljaks, ja kui ta Hawre linna sai, polnud tal ennam rahha laewareisi eest maksta. Ta jättis naese ja lapsed Hawre linna, ja ruttas kojo pole, et lotis rikka suggulaste käest rahha laenuks sada. Agga ilmaasjata olli ta sedda lootnud,

sest suggulaste süddamed ollid kõwwad ning armuta ta wastu, ja mönni rubl taskus piddi ta weel kord omma koddunt Hawre-linna taggasi minnema. Pariisi linnast sadik olli ta rahha waewalt ette lönud, sealt sadik piddi ta omma leiba kerjama ja kui Oswalt mitte täuna ta peale polleks hallastanud, siis ta olleks piddand nälja pärrast ärranörkema.

Waese reisija könne ennese häddast moödus nüüd helde soldati süddamesse. Siin tulleb awwitada, mötles ta ommas meles. Agga kuida wisi ja mis läbbi? Noh, mul on jo 20 rubla. Öige kül; agga neid ma ollen hoidnud et wöin kord omma male taggasi minna, kui ma kue ku pärrast ommad aastad saan wälja teninud. Se on jälle tössi, agga sedda waest ei wöi sa ka temma willetsuses mahhajätta. Mis se leiwa tükkike, mis sa temmale andsid, tedda aitab, kui sa tedda mitte eddasi ei sada. Sind on so Önnisteggia wist sels ärrawallitsenud, et sa selle waesele temma willetsuses abbiks pead ollema. Jah, ma tahhan Jummala nimmel aidata, ni palju kui mul agga wöimalik on! Nönda mötles wagga soldat; agga omma seltsimehhe pole pöördes, ütles ta: „Mo armas mees, tulge minnuga; ma tahhan teid ühte trahteri wia, kus teie alwa hinna eest head öhtosömist ja ömaja leiate.“ Waene rändaja käis röömsa süddamega omma lahke juhhataja körwas. Minnes nääb

Eesti-maa-rahwa Kalender 1870, lk. 25